

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **K. M.,** zast. Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem, se sídlem Dušní 907/10, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje,** se sídlem Kounicova 24, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 4. 2016, č. j. 33 A 20/2016 – 53,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna a náhrada hotových výdajů zástupce žalobce Mgr. Jindřicha Lechovského, advokáta, se sídlem Dušní 907/10, Praha 1, **se stanoví** ve výši 4.114 Kč a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

Odůvodnění:

I.
Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Rozhodnutím ze dne 29. 2. 2016, č. j. KRPB-50854-23/ČJ-2016-060027-50A (dále též „napadené rozhodnutí"), žalovaná rozhodla podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců"), o

zajištění žalobce za účelem jeho předání do Spolkové republiky Německo podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství – nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některým z členských států (dále jen „nařízení č. 604/2013“); doba zajištění žalobce byla stanovena na 30 dnů, tedy od 28. 2. 2016 do 28. 3. 2016. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí popsala, že žalobce byl zadržen dne 28. 2. 2016 hlídkou Policie na železniční stanici Břeclav, ve směru z Grazu do Prahy, když vyběhl z vagónu ve snaze vyhnout se policejní kontrole. Žalobce nebyl schopen svou totožnost prokázat, neměl ani cestovní doklad, vízum nebo jiné povolení ke vstupu a pobytu na území České republiky. V evidenci EURODAC byla policií nalezena shoda se záznamem v Německu ze dne 4. 1. 2008. Žalobce ve své výpovědi uvedl, že v říjnu 2015 odcestoval ze země původu na lodi nelegálně do Itálie, cílovým státem bylo Švýcarsko, kde měl v úmyslu pracovat. V Itálii jej nikdo nekontroloval, bydlel tam 3 měsíce u kamaráda, před 15 dny vycestoval z Itálie do Rakouska, kde bydlel ve Vídni. Dne 28. 2. 2016 mu kamarád zakoupil jízdenku z Vídně do Zurichu, téhož dne nastoupil do vlaku, až v něm však zjistil, že do Švýcarska nejede. V dalším výslechu dne 29. 2. 2015 k předchozímu pobytu v EU uvedl, že z Alžírska vycestoval v lednu 2008 nelegálně do Francie, kde zůstal 4 dny. Pak odcestoval do Německa, kde požádal o azyl. Jeho žádost byla zamítnuta s tím, že má opustit území Německa, což však neučinil. Proto jej následně soud odsoudil k trestu vězení na 15 měsíců. Po odpykání trestu byl deportován z Německa do Alžírska v roce 2012. Uvedl, že mu byly snímány otisku prstů v Rakousku, kde pobýval půl roku, poté jej policie propustila s tím, že má opustit území Rakouska do týdne. Dále vypověděl, že mu nic nebrání v návratu do Německa, v České republice nemá úmysl zůstat.

[2] Ze shromážděných podkladů podle žalované vyplývá, že žalobce porušil § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců, neboť vstoupil na území České republiky neoprávněně, což ostatně žalobce potvrdil i během své výpovědi. Žalovaná dospěla k závěru, že nic nebrání jeho předání, jelikož žalobce nemá v České republice žádné vztahy a nechce se zde ani usadit; přičemž předání má být provedeno do země příslušné k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. O kterou zemi půjde, bude výsledkem Dublinského řízení, které povede Ministerstvo vnitra. Z předložených dokladů přitom vyplývá, že by touto zemí mělo být Německo, přičemž podle zjištění žalované zde není nic, co by bránilo předání žalobce do této země. Citovala dále čl. 28 nařízení č. 604/2013, které umožňuje zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění, existuje-li vážné nebezpečí útěku, jež s ohledem na předchozí jednání žalobce je podle žalované prokázáno. Pokud by totiž žalobce nezajistila, je vysoká pravděpodobnost, že by zemi opustil a směroval do Švýcarska. Žalovaná vyjádřila přesvědčení, že s ohledem na toto chování žalobce a na neexistenci jeho vazeb k území České republiky není možné využít mírnějšího opatření než jeho zajištění. Zajištěním žalobce nedojde podle jejího závěru k porušení jeho práva na rodinný a soukromý život, neboť tu nejsou žádné okolnosti, na základě nichž by bylo možné dovodit, že by zajištění představovalo nepřiměřený zásah do těchto práv. Délku zajištění stanovila na 30 dnů s ohledem na recentní praxi při provedení vlastního předání určenému státu.

[3] Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojil žalobou ze dne 4. 3. 2016, v níž žádal o ustanovení zástupce. Usnesením ze dne 24. 3. 2016, č. j. 33 A 20/2016 – 32, ustanovil krajský soud žalobci jako zástupce Mgr. Jindřicha Lechovského, advokáta.

[4] V doplnění žaloby ze dne 29. 3. 2016 žalobce uvedl, že na jeho případ nemůže dopadat nařízení č. 604/2013, protože citovaný předpis nemůže být vykládán tak, že umožňuje předání cizince do jiného členského státu, kde byla jeho žádost zamítnuta, protože to nezohledňuje další konkrétní okolnosti případu. Povinnost předání takového cizince do členského státu, který v minulosti již řešil žádost o azyl takového cizince, totiž zaniká v případě, že se žadatel vrátí v souladu s rozhodnutím o návratu nebo vyhoštění, či v případě, kdy pobývá alespoň tři měsíce mimo území členských států. Žalovaná sice vycházela ze záznamu EURODAC vztahujícímu se k Německu, avšak přehlédla, že žalobce nebyl nalezen v německých evidencích a že se tento záznam týkal azylu v Německu v roce 2008, přičemž žalobce byl v roce 2012 deportován zpět do Alžírska. Jeho nelegální vstup do schengenského prostoru z roku 2015 je tedy až druhý v pořadí a došlo k němu po déle než tříměsíčním pobytu mimo schengenský prostor a po deportaci z Německa. Žalobce nadto v roce 2015 vůbec nepodal žádost o azyl, tudíž v jeho případě nelze vůbec uvažovat o aplikaci dublinského nařízení. Odpovědnost Německa za přijetí žalobce proto zanikla. Za takové situace proto není na místě žalobce zajistit, neboť není důvod jej kamkoli předávat. Tyto okolnosti žalovaná nadto nijak nehodnotila, tudíž je napadené rozhodnutí podle jeho názoru nepřezkoumatelné. Žalobce proto navrhoval, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

[5] Žalovaná se k žalobě vyjádřila podáním ze dne 4. 4. 2016, v němž poukázala na to, že příslušný členský stát se své povinnosti převzít cizince může zprostit až v průběhu „dublinského řízení“, tedy až poté, kdy zajišťující správní orgán na základě podkladů shromážděných během správního řízení před vydáním samotného rozhodnutí posoudí věc tak, že mimo jiné existuje i členský stát příslušný ke zpětnému přijetí a poté co správní orgán doručí tyto podklady ministerstvu vnitra, které zašle příslušnému členskému státu žádost o zpětné přijetí cizince. Proto nelze podle závěru žalované apriori vyloučit nařízení č. 604/2013. Zdůraznila, že Německo ostatně souhlasilo s přijetím žalobce. Poukázala dále na to, že podle recentní judikatury Nejvyššího správního soudu má zajištění cizince sloužit k vytvoření podmínek pro to, aby mohl být realizován hlavní účel v podobě vyhoštění cizince, předání nebo vycestování z území České republiky, nikoli ke konečnému posouzení této otázky. Žalobce byl zajištěn z důvodu jeho předání do Německa po zjištění, že byl žadatelem o mezinárodní ochranu v Německu, jak bylo zjištěno porovnáním daktyloskopických otisků. Při vydání rozhodnutí o zajištění byla žalovaná přesvědčena o tom, že předání žalobce do Německa je možné. Žalovaná v neposlední řadě poukázala na rozpory ve výpovědích a tvrzeních žalobce a na to, že zde vystupuje pod falešnou identitou. Žalovaná je přesvědčena, že se řádně zabývala všemi okolnostmi případu, proto napadené rozhodnutí nemůže být nepřezkoumatelné. Žalovaná proto navrhovala, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[6] Žalobce v replice ze dne 11. 4. 2016 setrval na stanovisku, že jeho zajištění je nezákonné, neboť takový postup by byl podle jeho názoru možný pouze tehdy, pokud by v současné době probíhalo azylové řízení ve věci zajištěného cizince, nebo jestliže by se tento cizinec i po skončení azylového řízení nepřetržitě zdržoval v schengenském

prostoru. Jeho žádost o azyl však byla vyřízena v roce 2008. Správný postup v daném případě měl být takový, že mělo být zahájeno řízení o jeho správním vyhoštění. Pokud německé orgány souhlasí s přijetím žalobce zpět, je to odůvodněno tím, že se o jeho osobu zajímají německé orgány činné v trestním řízení; v takovém případě však měly být využity instituty justiční spolupráce v trestních věcech.

[7] Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 12. 4. 2016, č. j. 33 A 20/2016 – 53, žalobu jako nedůvodnou zamítl. Vycházel ze skutkového stavu zjištěného žalovanou, z něhož vyplynulo, že žalobce nebyl nalezen v databázi rakouské policie, přičemž z databáze německé policie vyplynulo, že na základě otisku prstů v systému EURODAC se ve skutečnosti jedná o osobu jménem K. G. (nar. X), st. přísl. Alžírsko, který poprvé vstoupil na území SRN dne 1. 1. 2008. Za stěžejní pro posouzení věci považoval krajský soud úvahu, zda na případ žalobce dopadá čl. 18 a 19 nařízení č. 604/2013, když cizinec nepodal novou žádost o mezinárodní ochranu v dožadujícím členském státě. Článek 19 odst. 2 nařízení č. 604/2013 je podle krajského soudu nutné vykládat tak, že povinnost určitého státu převzít cizince poté, co opustil území tohoto státu na dobu delší než 3 měsíce, zaniká, avšak to nevylučuje, že příslušnost tohoto státu může vzniknout v důsledku aplikace jiného kritéria. Otázkou však zůstává, zda se tímto určením má příslušný správní orgán zabývat až v rámci dublinského řízení či nikoli. Krajský soud v tomto směru odkázal na to, že v současné době probíhá řízení o předběžné otázce u Soudního dvora Evropské unie podané Kammarrätten i Stockholm – Migrationsöverdomstolen (Švédsko) dne 1. dubna 2015 – George Karim v. Migrationsverket. Posuzované věci se podle názoru krajského soudu přímo dotýká otázka č. 2, která zní: „*Pokud by měl Soudní dvůr za to, že je možné zpochybnit kritéria stanovená v kapitole III nařízení, je žádán také o odpověď na následující otázku. Je třeba čl. 19 odst. 2 nařízení č. 604/2013 chápat v tom smyslu, že nařízení se nepoužije, pokud žadatel o azyl prokáže, že se nacházel mimo území členských států po dobu nejméně tří měsíců?*“ Jelikož v této věci SDEU doposud nerozhodl a krajský soud v předmětném řízení nepovažuje za účelné ani možné řízení přerušit, podpůrně odkazuje na již vydané vyjádření generální advokátky E. Sharpston ze dne 17. 3. 2016, z něhož vyplývá, že generální advokátka ve svém právním názoru předneseném SDEU usuzuje v bodě 40 svého stanoviska k otázce č. 2 takto: „*Z výslovného znění čl. 19 odst. 2 vyplývá, že povinnosti dožádaného členského státu (v tomto případě Slovinska) k přijetí žadatele v postavení G. Karima zpět zanikají, pokud je takový stát schopen prokázat, že dotčená osoba opustila území členských států na dobu alespoň tří měsíců. Uvedené ustanovení umožňuje dožádanému členskému státu posoudit, zda je skutečně příslušným členským státem pro účely nařízení Dublin III, a to s přihlédnutím k jakýmkoli případným relevantním přímým či nepřímým důkazům podle čl. 22 odst. 2. … Je-li konečně G. Karim schopen prokázat, že opustil území Evropské unie na dobu alespoň tří měsíců, jakákoli pozdější žádost o azyl podaná k příslušným orgánům členského státu představuje novou žádost, na jejímž základě je vedeno nové řízení o určení příslušného členského státu pro účely čl. 19 odst. 2 druhého pododstavce. V tomto smyslu mám za to, že skutečným problémem není otázka – jak by mohlo vyplývat z formulace druhé předběžné otázky vnitrostátním soudem – zda se nařízení Dublin III „již nepoužije“. Uvedené nařízení se použije, ale výsledek jeho použití by byl – za daných skutkových okolností – jiný v tom smyslu, že by členským státem příslušným k posouzení žádosti G. Karima o azyl bylo i nadále Švédsko.*“ Soud dospěl k závěru, že povinnost Německa přijmout žalobce zpět ve smyslu nařízení č. 604/2013 zanikla, neboť žalobce pobýval mimo území členských států déle než tři měsíce, což však neznamená, že by se citované nařízení nemohlo vůbec aplikovat. K závěru o

aplikaci tohoto dublinského nařízení je však nutné dojít až v rámci dublinského řízení, nikoliv mimo ně. Soud přitom zdůraznil, že napadeným rozhodnutím bylo rozhodnuto o zajištění žalobce, jehož smyslem je pouze vytvoření podmínek pro realizaci jiného účelu v podobě vyhoštění cizince či jeho předání. Uzavřel, že za dané situace bylo žalobce možné zajistit, neboť zde existoval důvodný předpoklad domnívat se, že Německo zváží přijetí žalobce zpět na své území. Soud se neztotožnil s námitkou žalobce, že napadené rozhodnutí žalované je nepřezkoumatelné. Takový postup, který navrhuje žalobce, tedy včetně jeho zajištění podle § 124 zákona o pobytu cizinců, by přicházel v úvahu za situace, kdy by Německo nepotvrdilo svou příslušnost k přijetí žalobce zpět; zásah do osobní svobody žalobce by však nebyl menší, jelikož by připadalo v úvahu zajištění podle readmisní dohody ČR s Rakouskem.

[8] Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 4. 2016, č. j. 33 A 20/2016 – 53, podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost ze dne 9. 5. 2016. V jejím doplnění ze dne 13. 6. 2016 uvedl, že kasační stížnost podává z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Setrval na stanovisku, že účel jeho zajištění byl nepřípustný, neboť v jeho případě je patrné, že od posledního meritorního rozhodnutí ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu pobýval mimo schengenský prostor po dobu podstatně delší než tři měsíce, tudíž odpovědnost Německa převzít jej zanikla. Soud pochybil rovněž v tom, že vycházel pouze ze stanoviska generální advokátky, nikoli z rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie, přičemž za takové situace měl postupovat tak, že měl napadené rozhodnutí zrušit, neboť tím by zasáhl co možná nejméně do osobní svobody cizince. Souhlasil však s tím, že nebylo možné předmětné řízení přerušit s ohledem na všechny okolnosti případu, neboť se jedná o rozhodování o osobní svobodě cizince. Soud se však vyslovil k otázce výkladu unijního práva, k čemuž však nebyl oprávněn; stanovisko generální advokátky je nedostatečné, nadto se vyjadřuje ke zcela jiné otázce. Žalobce proto navrhoval, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

[9] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

II.
Posouzení kasační stížnosti

[10] Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek Krajského soudu v Brně vzešel (ustanovení § 102 s. ř. s.), kasační stížnost je včasná (ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s.) a přípustná, neboť nejsou naplněny důvody podle ustanovení § 104 s. ř. s. způsobující její nepřípustnost.

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené *„nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.“* Nesprávné posouzení právní otázky v

předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav byl krajským soudem aplikován nesprávný právní názor.

[12] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[13] K věci samé Nejvyšší správní soud uvádí:

[14] Pro posouzení věci považuje Nejvyšší správní soud za stěžejní určit, co je předmětem soudního řízení. Tento předmět řízení stěžovatel stanovil svou žalobou ze dne 4. 3. 2016, v níž uvedl, že požaduje zrušení rozhodnutí žalované ze dne 29. 2. 2016, č. j. KRPB-50854-23/ČJ-2016-060027-50A, jímž žalovaná rozhodla o zajištění žalobce podle § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Petit této žaloby je pro správní soudy rozhodující, neboť určuje, co je předmětem řízení a co stěžovatel požaduje – srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2009, č. j. 7 Aps 2/2009 - 197. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že v předmětné věci je nutné zabývat se pouze tím, zda žalovaná v souladu s výše citovaným ustanovení zákona o pobytu cizinců rozhodla dne 29. 2. 2016 s ohledem na obsah zjištěných skutečností zákonně a správně či nikoliv.

[15] Předmětem tohoto soudního řízení tedy v žádném případě nemůže být to, zda jsou závěry správních orgánů o převzetí stěžovatele dle nařízení č. 604/2013 správné. Nejvyšší správní soud se tedy ztotožňuje s argumentací krajského soudu, že tato problematika je posuzována v samostatném „dublinském řízení“ podle nařízení č. 604/2013. Je totiž nutné vysvětlit, že situace cizince, který se na území České republiky zdržuje bez příslušného povolení, je správními orgány řešena postupně v podobě vedení několika samostatných, byť na sebe často úzce navazujících řízení, v nichž se například řeší otázka omezení svobody cizince (v podobě jeho zajištění podle zákona o pobytu cizinců, případně následně „přezajištění" podle zákona o azylu), poskytnutí jedné z forem mezinárodní ochrany podle zákona o azylu, správního vyhoštění cizince podle zákona o pobytu cizinců nebo jeho předání podle nařízení č. 604/2013. Jak bylo zdůrazněno, tato řízení se sice týkají jednoho konkrétního cizince a jeho situace v důsledku jeho nelegálního pobytu na území České republiky a úzce na sebe navazují (typicky „přezajištění“ podle 46a zákona o azylu; k tomu srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 As 90/2011 - 124), nelze však na základě této provázanosti konstatovat, že jedním rozhodnutím bylo beze zbytku rozhodnuto o všech přicházejících alternativách a že je možné v případném soudním řízení vedeném proti jednomu takovému rozhodnutí přezkoumávat komplex všech v úvahu přicházejících rozhodnutí správních orgánů řešících situaci cizince, který zde pobývá nelegálně.

[16] Tento postup přitom nepovažuje Nejvyšší správní soud za nespravedlivý či nepřiměřený. Naopak jsou tím podle názoru Nejvyššího správního soudu maximálně chráněna práva cizince, neboť tím, že správní orgány musí samostatně urychleně rozhodovat o omezení osobní svobody cizince v podobě jeho zajištění - ať už podle zákona o pobytu cizinců nebo podle zákona o azylu - dostane se cizinci informace o tom, v jaké se nachází situaci, na což může rovněž reagovat podáním příslušné žaloby (jako tomu je v projednávané věci), čímž je mu zaručen co možná nejrychlejší přístup k soudu. Pokud by tomu tak nebylo, tj. pokud by správní orgány musely vydávat pouze jediné rozhodnutí,

nebylo by možné s ohledem na složitost problematiky a zejména z důvodu nutnosti zajištění spolupráce státních orgánů jiných zemí vydat takové rozhodnutí v tak krátké lhůtě jako např. v případě rozhodnutí o zajištění dle § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

[17] S ohledem na výše uvedené argumenty proto považuje Nejvyšší správní soud za stěžejní zodpovězení toho, zda žalovaná rozhodovala dne 29. 2. 2016 při zajištění stěžovatele v souladu se zákonem, bez ohledu na to, zda bylo následně správně rozhodnuto o předání stěžovatele do Spolkové republiky Německo či nikoli. Bylo totiž věcí stěžovatele, aby se proti tomuto rozhodnutí bránil. Jak přitom vyplývá z předloženého správního spisu (přípis ze dne 4. 3. 2016), toto řízení o převzetí stěžovatele bylo zahájeno, přičemž proti jeho výsledku mohl stěžovatel podat příslušnou žalobu, v níž by mohl namítat nesprávnou aplikaci kritéria příslušnosti, které je uvedeno v kapitole III zmíněného nařízení – srov. čl. 27 nařízení č. 604/2013 a rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 7. 7. 2016 ve věci C-63/15.

[18] Nejvyšší správní soud proto, vycházeje z výše uvedeného, přezkoumal napadené rozhodnutí o zajištění stěžovatele ze dne 29. 2. 2016, tedy zda byly splněny podmínky § 129 zákona o pobytu cizinců. V tomto směru odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, podle něhož *„smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění nebo zda má být předán na základě mezinárodní smlouvy či má jinak nuceně vycestovat z území ČR, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci případného správního vyhoštění, předání či vycestování z území ČR.“* Nejvyšší správní soud se přitom ztotožňuje se žalovanou, že dne 29. 2. 2016 s ohledem na jí zjištěné informace byly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o zajištění stěžovatele. Žalovaná totiž zjistila, že stěžovatel zde na území České republiky pobývá bez příslušného povolení k pobytu a že v jeho případě existují další okolnosti nasvědčující tomu, že by mělo dojít k jeho předání do Spolkové republiky Německo. Správní orgán totiž ověřil, že stěžovatel podal v minulosti žádost o azyl ve Spolkové republice Německo (navíc pod jinou identitou), přičemž tato skutečnost zakládá předpoklad převzetí stěžovatele podle čl. 18 odst. 1 písm. d) nařízení č. 604/2013, v souladu s nímž *„členský stát příslušný podle tohoto nařízení je povinen přijmout zpět za podmínek stanovených v článcích 23, 24, 25 a 29 státního příslušníka třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti, jejíž žádost zamítl a která učinila žádost v jiném členském státě, nebo která se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu.“*

[19] Pokud stěžovatel dovozuje, že povinnost Spolkové republiky Německo převzít jej zanikla v souladu s čl. 19 odst. 2 či 3 nařízení č. 604/2013, je nutné uvést, že tato námitka se zcela míjí s předmětem tohoto soudního řízení o přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince, tedy posouzením, zda dne 29. 2. 2016 měl správní orgán dostatek podkladů předpokládat, že je stěžovatele možné v budoucnu předat podle nařízení č. 604/2013 a kdy je nutné omezit jej na svobodě pohybu v podobě jeho zajištění. Nad rámec nezbytného odůvodnění je nutné zdůraznit, že tato otázka by mohla být posouzena teprve poté, co by bylo skutečně doloženo, že stěžovatel opustil území členských států na dobu nejméně tří měsíců nebo že opustil území členských států v souladu s rozhodnutím o návratu nebo rozhodnutím o vyhoštění. Vycházet v tomto ohledu z tvrzení stěžovatele zjevně není

možné, neboť jeho výpovědi ze dne 28. 2. 2016 a 29. 2. 2016 jsou vnitřně rozporné, neboť řádně nevysvětlil, jak dlouho pobýval na území Rakouska před svým příjezdem na území České republiky. Důvěryhodnost stěžovatele zpochybňují i následně zjištěné skutečnosti, podle kterých zde vystupuje pod jinou identitou. Zjednodušeně se proto dá říct, že u stěžovatele si správní orgány mohou být jisty pouze tím, že se jedná o osobu bez platného oprávnění k pobytu na území České republiky, která v roce 2008 požádala o azyl ve Spolkové republice Německo, avšak neúspěšně. Zbývající okolnosti o své identitě a svém životě uvedl samotný stěžovatel, avšak jeho tvrzení jsou buď vnitřně rozporná, nebo neodpovídající jiným skutečnostem zjištěným správním orgánem, tudíž z nich nemohla žalovaná při rozhodování o zajištění stěžovatele s ohledem na nedostatek času vycházet.

[20] Jestliže stěžovatel poukazuje na to, že krajský soud rozhodl bez toho, aniž by vyčkal rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie ve věci C-155/15, postupoval zcela správně, neboť o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince musí rozhodovat v souladu s § 172 zákona o pobytu cizinců ve velice krátkých lhůtách. V době, kdy krajský soud rozhodoval, tedy dne 12. 4. 2016, zohlednil veškeré možné podklady, které byly dostupné.

[21] Nad rámec výše uvedeného je nutné zmínit, že v mezidobí ve věci vedené pod sp. zn. C-155/15, Soudní dvůr Evropské unie rozhodl o předběžné otázce, a to rozsudkem ze dne 7. 6. 2016. Závěry Soudního dvora obsažené v tomto rozsudku přitom podle názoru Nejvyššího správního soudu argumentaci krajského soudu v žádném směru nezpochybňují, což ostatně netvrdí ani samotný stěžovatel.

III.
Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[22] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku Krajskému soudu v Brně k závěru, že nebyl naplněn tvrzený důvod podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., za použití ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[23] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci procesně úspěšný, proto nárok na náhradu nákladů řízení nemá; žalovanému pak podle obsahu spisu žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

[24] Nejvyšší správní soud dále ustanovenému zástupci Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátovi, se sídlem Dušní 907/10, Praha 1, přiznal odměnu za zastupování (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Náklady zastoupení spočívají v odměně za 1 úkon právní služby (podání kasační stížnosti], celkem v částce 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů) a z náhrady hotových výdajů, celkem 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem tedy 3.400 Kč. Ustanovený právní zástupce je plátcem DPH, a proto se částka zvyšuje o příslušnou daňovou sazbu, celkem tedy na 4.114 Kč. Přiznaná odměna bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

pokračování

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. července 2016

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu